

V spomin Prešernu

V logu domačem na lipovi veji
slavec od zore do mraka je pel,
čul se v dobravi še glas ni mileji,
utihnile sape so, ko je začel.

Videl, da brate so spone žulile,
v mreži slepote je slišal njih stok;
videl v temnici sestrice premile,
slišal neveste zgubljene je jok.

To mu je vsekalo rane krvave,
to je ranilo njegovo srce!
Samec je obletal domače dobrave,
samec obhodil snežene gore.

Pesmi prepeval je žale in mile
od domovine nesrečnih sinov
in od ljubezni sladkosti in sile,
ki umorila ves up je njegov.

Da zalez'vale povsod so ga sove,
sivi kragulji preganjali ga,
vendar budil je domovja sinove,
vendar razbil je oklepe duhá.

Rojstvo doživel je zvezde nebesne,
videl je sonca svobodnega kras;
znébil veselo vezi se telesne —
joka po njem se zdaj lipa na glas.

Soneti

I

Prijetno vbrani se glase zvonovi,
ko zjutraj sončni žar'k na gore lije,
ko zvonček beli iz talne zemlje klije,
ko se spomladni vračajo godovi;

prijetni tud' so slavčevi glasovi,
ki v logu na zeleni veji bije
ušesu, srcu sladke melodije,
budi človeka k časti Stvarnikovi:

Še mnogo lepše bije na ušesa
ime moža, ki v svojem srcu nosi
ljubezen, briše solze iz očesa